

Στροφή

Στιγμή, σταλμένη από ένα χέρι
πὸν εἶχα τόσο ἀγαπήσει
μὲ πρόφταξες ἴσια στὴ δύση
σὰ μαῦρο περιστέρι.

Ὁ δρόμος ἄσπριζε μπροστά μου,
ἀπαλὸς ἀχνὸς ὕπνου
στὸ γέρμα ἑνὸς μυστικοῦ δείπνου...
Στιγμή σπυρὶ τῆς ἄμμου,

πὸν κράτησες μονάχη σου ὅλη
τὴν τραγικὴ κλεψύδρα
βουβή, σὰ νὰ εἶχε δεῖ τὴν Ὑδρα
στὸ οὐράνιο περιβόλι.

Ἄρνηση

Στὸ περιγιάλι τὸ κρυφὸ
κι ἄσπρο σὰν περιστέρι
διψάσαμε τὸ μεσημέρι
μὰ τὸ νερὸ γλυφό.

Πάνω στὴν ἄμμο τὴν ξανθὴ
γράψαμε τ' ὄνομά της
ώραῖα πὸν φύσηξεν ὁ μπάτης
καὶ σβήστηκε ἡ γραφή.

Μὲ τί καρδιά, μὲ τί πνοή,
τί πόθους καὶ τί πάθος
πήραμε τὴ ζωὴ μας· λάθος!
κι ἀλλάξαμε ζωή.

Ἡ λυπημένη

Στὴν πέτρα τῆς ὑπομονῆς
κάθισες πρὸς τὸ βράδυ
μὲ τοῦ ματιοῦ σου τὸ μαυράδι
δείχνοντας πὼς πονεῖς·

κι εἶχες στὰ χεῖλια τὴ γραμμὴ
ποὺ εἶναι γυμνὴ καὶ τρέμει
σὰν ἡ ψυχὴ γίνεται ἀνέμη
καὶ δέονται οἱ λυγμοί·

κι εἶχες στὸ νοῦ σου τὸ σκοπὸ
ποὺ ξεκινᾷ τὸ δάκρυ
κι ἦσουν κορμὶ ποὺ ἀπὸ τὴν ἄκρη
γυρίζει στὸν καρπὸ·

μὰ τῆς καρδιάς σου ὁ σπαραγμὸς
δὲ βόγκηξε κι ἐγίνη
τὸ νόημα ποὺ στὸν κόσμον δίνει
ἔναστρος οὐρανός.

(Από τη συλλογὴ Στροφή)

Ερωτικός λόγος

Β'

Τα μυστικά της θάλασσας ξεχνιούνται στ' ακρογιαλία
η σκοτεινάγρα του βυθού ξεχνιέται στον αφρό.
Λάμπουνε ξάφνου πορφυρά της μνήμης τα κοράλλια...
Ω μην ταράξεις... πρόσεξε ν' ακούσεις τ' αλαφρό

Ξεκίνημά της... τ' άγγιξες το δέντρο με τα μήλα
το χέρι απλώθη κι η κλωστή δείχνει και σε οδηγεί...
Ω σκοτεινό ανατρίχιασμα στη ρίζα και στα φύλλα
να 'σουν εσύ που θα 'φερνες την ξεχασμένη αυγή!

Στον κάμπο του αποχωρισμού να ξανανθίζουν κρίνα
μέρες ν' ανοίγουνται ώριμες, οι αγκάλες τ' ουρανού,
να φέγγουν στο αντηλάρισμα τα μάτια μόνο εκείνα
αγνή η ψυχή να γράφεται σαν το τραγούδια αυλού...

Η νύχτα να 'ταν που έκλεισε τα μάτια; Μένει αθάλη,
σαν από δοξαριού νευρά μένει πνιχτό βουητό,
μια στάχτη κι ένας ίλιγγος στο μαύρο γυρογιάλι
κι ένα πυκνό φτερούγισμα στην εικασία κλειστό.

Ρόδο του ανέμου, γνώριζες μα ανέγνωρους μας πήρες
την ώρα που θεμέλιωνε γιοφύρια ο λογισμός
να πλέξουνε τα δάχτυλα και να διαβούν δυο μοίρες
και να χυθούν στο χαμηλό κι αναπαμένο φως.

Μυθιστόρημα

Β´

Ακόμη ένα πηγάδι μέσα σὲ μιὰ σπηλιά.
Ἄλλοτε μᾶς ἦταν εὐκολο ν' ἀντλήσουμε εἰδωλα καὶ στολίδια
γιὰ νὰ χαροῦν οἱ φίλοι ποὺ μᾶς ἔμεναν ἀκόμη πιστοί.
Ἐσπασαν τὰ σκοινιὰ μονάχα οἱ χαρακιές στοῦ πηγαδιοῦ τὸ στόμα
μᾶς θυμίζου τὴν περασμένη μας εὐτυχία:
τὰ δάχτυλα στὸ φιλιατρό, καθὼς ἔλεγε ὁ ποιητής.
Τὰ δάχτυλα νιώθουν τὴ δροσιὰ τῆς πέτρας λίγο
κι ἡ θέρμη τοῦ κορμιοῦ τὴν κυριεύει
κι ἡ σπηλιά παίζει τὴν ψυχὴ της καὶ τὴ χάνει
κάθε στιγμή, γεμάτη σιωπὴ, χωρὶς μία στάλα.

Γ´

Μέμνησο λουτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης

Εὐπνησα μὲ τὸ μαρμάρينو τοῦτο κεφάλι στὰ χέρια
ποὺ μοῦ ἔξαντλεῖ τοὺς ἀγκῶνες καὶ δὲν ξέρω ποῦ νὰ
τ' ἀκουμπήσω.
Ἐπεφτε τὸ ὄνειρο καθὼς ἔβγαινα ἀπὸ τὸ ὄνειρο
ἔτσι ἐνώθηκε ἡ ζωὴ μας καὶ θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ξαναχωρίσει.

Κοιτάζω τὰ μάτια. Μήτε ἀνοιχτὰ μήτε κλειστὰ
μιλῶ στὸ στόμα ποὺ ὅλο γυρεύει νὰ μιλήσει
κρατῶ τὰ μάγουλα ποὺ ξεπέρασαν τὸ δέρμα.

Δὲν ἔχω ἄλλη δύναμη
τὰ χέρια μου χάνονται καὶ μὲ πλησιάζουν
ἀκρωτηριασμένα.

Δ´

Ὁ τόπος μας εἶναι κλειστός, ὅλο βουνὰ
ποὺ ἔχουν σκεπὴ τὸ χαμηλὸ οὐρανὸ μέρα καὶ νύχτα.
Δὲν ἔχουμε ποτάμια δὲν ἔχουμε πηγάδια δὲν ἔχουμε πηγές,
μονάχα λίγες στέρνες, ἄδειες κι αὐτές, ποὺ ἤχοῦν καὶ ποὺ τίς προσκυνοῦμε.
Ἦχος στεκάμενος κούφιος, ἴδιος με τὴ μοναξιά μας
ἴδιος με τὴν ἀγάπη μας, ἴδιος με τὰ σώματά μας.
Μᾶς φαίνεται παράξενο ποὺ κάποτε μπορέσαμε νὰ χτίσουμε

τὰ σπίτια τὰ καλύβια καὶ τὶς στάνες μας.
Κι οἱ γάμοι μας, τὰ δροσερὰ στεφάνια καὶ τὰ δάχτυλα
γίνονται αἰνίγματα ἀνεξήγητα γιὰ τὴν ψυχὴ μας.
Πῶς γεννήθηκαν πῶς δυναμώσανε τὰ παιδιὰ μας;

Ὁ τόπος μας εἶναι κλειστός. Τὸν κλείνουν
οἱ δυὸ μαῦρες Συμπληγάδες. Στὰ λιμάνια
τὴν Κυριακὴ σὰν κατεβοῦμε ν' ἀνασάνουμε
βλέπουμε νὰ φωτίζονται στὸ ἡλιόγευμα
σπασμένα ξύλα ἀπὸ ταξίδια πὺν δὲν τέλειωσαν
σώματα πὺν δὲν ξέρουν πιά πῶς ν' ἀγαπήσουν.

ΙΗ´

Λυποῦμαι γιὰτὶ ἄφησα νὰ περάσει ἓνα πλατὺ ποτάμι
μέσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά μου
χωρὶς νὰ πιῶ οὔτε μία στάλα.
Τώρα βυθίζομαι στὴν πέτρα.
Ἐνα μικρὸ πεῦκο στὸ κόκκινο χῶμα,
δὲν ἔχω ἄλλη συντροφιά.
Ὅ, τι ἀγάπησα χάθηκε μαζί μὲ τὰ σπίτια
πὺν ἦταν καινούργια τὸ περασμένο καλοκαίρι
καὶ γκρέμισαν μὲ τὸν ἀγέρα τοῦ φθινοπώρου.

Μὲ τὸν τρόπο τοῦ Γ. Σ.

Ὅπου καὶ νὰ ταξιδέψω ἡ Ἑλλάδα μὲ πληγώνει
Στὸ Πήλιο μέσα στὶς καστανιές τὸ πουκάμισο τοῦ Κενταύρου
γλιστροῦσε μέσα στὰ φύλλα γιὰ νὰ τυλιχτεῖ στὸ κορμί μου
καθὼς ἀνέβαινα τὴν ἀνηφόρα κι ἡ θάλασσα μ' ἀκολουθοῦσε
ἀνεβαίνοντας κι αὐτὴ σὰν τὸν ὑδράργυρο θερμομέτρου
ὡς πὺν νὰ βροῦμε τὰ νερὰ τοῦ βουνοῦ.

Στὴ Σαντορίνη ἀγγίζοντας νησιὰ πὺν βουλιάζαν
ἀκούγοντας νὰ παίξει ἓνα σουραῦλι κάπου στὶς ἀλαφρόπετρες
μοῦ κάρφωσε τὸ χέρι στὴν κουπαστὴ
μιὰ σαῖτα τιναγμένη ξαφνικὰ
ἀπὸ τὰ πέρατα μιᾶς νιότης βασιλεμένης.

Στὶς Μυκῆνες σήκωσα τὶς μεγάλες πέτρες καὶ τοὺς θησαυροὺς τῶν Ἀτρειδῶν
καὶ πλάγιασα μαζί τους στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Ὠραίας Ἑλένης τοῦ Μενελάου»
χάθηκαν μόνο τὴν αὐγὴ πὺν λάλησε ἡ Κασσάντρα
μ' ἓναν κόκορα κρεμασμένο στὸ μαῦρο λαϊμό της.
Στὶς Σπέτσες στὸν Πόρο καὶ στὴ Μύκονο
μὲ χτίκιασαν οἱ βαρκαρόλες.

Τί θέλουν ὅλοι αὐτοὶ πὺν λένε
πὺν βρίσκονται στὴν Ἀθήνα ἢ στὸν Πειραιά;
Ὁ ἓνας ἔρχεται ἀπὸ Σαλαμίνα καὶ ρωτᾷ τὸν ἄλλο μήπως «ἔρχεται ἐξ
Ὀμοιοῖας»
«Ὅχι ἔρχομαι ἐκ Συντάγματος» ἀπαντᾷ κι εἶν' εὐχαριστημένος
«βρῆκα τὸ Γιάννη καὶ μὲ κέρασε ἓνα παγωτό».
Στὸ μεταξὺ ἡ Ἑλλάδα ταξιδεύει
δὲν ξέρουμε τὴν πίκρα τοῦ λιμανιοῦ σὰν ταξιδεύουν ὅλα τὰ καράβια
περιγελᾶμε ἐκείνους πὺν τὴ νιώθουν.

Παράξενος κόσμος πὺν λέει πὺν βρίσκεται στὴν Ἀττικὴ
καὶ δὲ βρίσκεται πουθενὰ
ἀγοράζουν κουφέτα γιὰ νὰ παντρευτοῦνε
κρατοῦν «σωσίτριχα» φωτογραφίζονται
ὁ ἄνθρωπος πὺν εἶδα σήμερα καθισμένος σ' ἓνα φόντο μὲ πιτσούνια καὶ μὲ
λουλούδια
δέχονταν τὸ χέρι τοῦ γέρο φωτογράφου νὰ τοῦ στρώνει τὶς ρυτίδες
πὺν εἶχαν ἀφήσει στὸ πρόσωπό του
ὅλα τὰ πετεινὰ τ' οὐρανοῦ.
Στὸ μεταξὺ ἡ Ἑλλάδα ταξιδεύει ὀλοένα ταξιδεύει

κι ἂν «ὄρῳμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς»
εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ θέλησαν νὰ πιάσουν τὸ μεγάλο καράβι μὲ τὸ κολύμπι
ἐκεῖνοι ποῦ βαρέθηκαν νὰ περιμένουν τὰ καράβια ποῦ δὲν μποροῦν νὰ κινήσουν
τὴν ΕΛΣΗ τὴ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ τὸν ΑΜΒΡΑΚΙΚΟ.

Σφυρίζουν τὰ καράβια τώρα ποῦ βραδιάζει στὸν Πειραιᾶ
σφυρίζουν ὀλοένα σφυρίζουν μὰ δὲν κουνιέται κανένας ἀργάτης
καμμιά ἀλυσίδα δὲν ἔλαμψε βρεμένη στὸ στερνὸ φῶς ποῦ βασιλεύει
ὁ καπετάνιος μένει μαρμαρωμένος μὲς στ' ἄσπρα καὶ στὰ χρυσά.

Ὅπου καὶ νὰ ταξιδέψω ἢ Ἑλλάδα μὲ πληγώνει
παραπετάσματα βουνῶν ἀρχιπέλαγα γυμνοὶ γρανίτες...
τὸ καράβι ποῦ ταξιδεύει τὸ λένε ΑΓΩΝΙΑ 937.

Α/Π Αὐλῆς, περιμένοντας νὰ ξεκινήσει Καλοκαίρι 1936

(Από τη συλλογή *Τετράδιο γυμνασμάτων*)

Ἑλένη

ΤΕΥΚΡΟΣ : ... ἐς γῆν ἐναλίαν Κύπρον, οὐ μ' ἐθέσπισεν
οἰκεῖν Ἀπόλλων, ὄνομα νησιωτικὸν
Σαλαμίνα θέμενον τῆς ἐκεῖ χάριν πάτρας.

... ..

ΕΛΕΝΗ : Οὐκ ἤλθον ἐς γῆν Τρωάδ', ἀλλ' εἶδωλον ἦν

... ..

ΑΓΓΕΛΟΣ : Τί φῆς;

Νεφέλης ἀρ' ἄλλως εἶχομεν πόνους πέρι;

«Τ' ἀηδόνια δὲ σ' ἀφήνουνε νὰ κοιμηθεῖς στὶς Πλάτρες.»

Ἀηδόνι ντροπαλό, μὲς στὸν ἀνασασμὸ τῶν φύλλων,
σὺ ποὺ δωρίζεις τὴ μουσικὴ δροσιὰ τοῦ δάσους
στὰ χωρισμένα σώματα καὶ στὶς ψυχὲς
αὐτῶν ποὺ ξέρουν πῶς δὲ θὰ γυρίσουν.

Τυφλὴ φωνὴ ποὺ ψηλαφεῖς μέσα στὴ νυχτωμένη μνήμη
βήματα καὶ χειρονομίες. Δὲ θὰ τολμοῦσα νὰ πῶ φιλήματα,
καὶ τὸ πικρὸ τρικύμισμα τῆς ξαγριεμένης σκλάβας.

«Τ' ἀηδόνια δὲ σ' ἀφήνουνε νὰ κοιμηθεῖς στὶς Πλάτρες.»

Ποιὲς εἶναι οἱ Πλάτρες; Ποιὸς τὸ γνωρίζει τοῦτο τὸ νησί;

Ἐζησα τὴ ζωὴ μου ἀκούγοντας ὀνόματα πρωτάκουστα:
καινούργιους τόπους, καινούργιες τρέλες τῶν ἀνθρώπων
ἢ τῶν θεῶν.

Ἡ μοίρα μου ποὺ κυματίζει
ἀνάμεσα στὸ στερνὸ σπαθὶ ἑνὸς Αἴαντα
καὶ μίαν ἄλλη Σαλαμίνα
μ' ἔφερε ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ γυρογιάλι.

Τὸ φεγγάρι
βγῆκε ἀπ' τὸ πέλαγο σὰν Ἀφροδίτη,
σκέπασε τὴν καρδιὰ τοῦ Σκορπιοῦ, κι ὅλα τ' ἀλλάζει.

Ποῦ εἶν' ἡ ἀλήθεια;

Ἦμουν κι ἐγὼ στὸν πόλεμο τοξότης.

τὸ ριζικὸ μου ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ξαστόχησε.

Ἀηδόνι ποιητάρη,
σὰν καὶ μία τέτοια νύχτα στ' ἀκροθαλλάσι τοῦ Πρωτέα
σ' ἀκουσαν σκλάβες Σπαρτιάτισσες κι ἔσυραν τὸ θρῆνο,
κι ἀνάμεσό τους - ποιὸς θὰ τὸ ἔλεγε; - ἡ Ἑλένη!

... ..

Δακρυσμένο πουλί, στὴν Κύπρο τὴ θαλασσοφίλητη
ποὺ ἔταξαν γιὰ νὰ μοῦ θυμίζει τὴν πατρίδα,
ἄραξα μοναχὸς μ' αὐτὸ τὸ παραμῦθι,
ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς αὐτὸ εἶναι παραμῦθι,
ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς οἱ ἄνθρωποι δὲ θὰ ξαναπιᾶσουν
τὸν παλιὸ δόλο τῶν θεῶν.

ἂν εἶναι ἀλήθεια
πὼς κάποιος ἄλλος Τεῦκρος, ὕστερα ἀπὸ χρόνια,
ἢ κάποιος Αἴαντας ἢ Πρίαμος ἢ Ἑκάβη
ἢ κάποιος ἄγνωστος, ἀνώνυμος, ποὺ ὥστόσο
εἶδε ἓνα Σκάμαντρο νὰ ξεχειλάει κουφάρια,
δὲν τῶχει μὲς στὴ μοίρα του ν' ἀκούσει
μαντατοφόρους ποὺ ἔρχονται νὰ ποῦνε
πὼς τόσοσ πόνος τόση ζωὴ
πῆγαν στὴν ἄβυσσο
γιὰ ἓνα πουκάμισο ἀδειανὸ γιὰ μίαν Ἑλένη.

(Ἀπὸ τὴ συλλογὴ *Ἡμερολόγιο καταστρώματος, Γ'*)

Εὐριπίδης, Ἀθηναῖος

Γέρασε ἀνάμεσα στή φωτιά τῆς Τροίας
καί στὰ λατομεῖα τῆς Σικελίας.

Τοῦ ἄρεσαν οἱ σπηλιές στήν ἀμμουδιά κι οἱ ζωγραφιές τῆς
θάλασσας.

Εἶδε τίς φλέβες τῶν ἀνθρώπων
σάν ἓνα δίχτυ τῶν θεῶν, ὅπου μᾶς πιάνουν σάν τ' ἀγρίμια· 5
προσπάθησε νά τὸ τρυπήσει.

Ἦταν στρυφνός, οἱ φίλοι του ἦταν λίγοι·
ἦρθε ὁ καιρός καί τὸν σπαράξαν τὰ σκυλιά.

(Από τη συλλογή *Ημερολόγιο καταστρώματος, Γ'*)

Οί Γάτες τ' Άι-Νικόλα

*Τὸν δ' ἄνευ λύρας ὁμῶς ὑμνωδεῖ θρῆνον Ἐρινύος ἀντοδίδακτος ἔσωθεν θυμός,
οὐ τὸ πᾶν ἔχων ἐλπίδος φίλον θράσος. ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ. 990 ἔπ.*

«Φαίνεται ὁ Κάβο-Γάτα...», μοῦ εἶπε ὁ καπετάνιος
δείχνοντας ἓνα χαμηλὸ γιαλὸ μέσα στὸ πούσι
τ' ἄδειο ἀκρογιάλι ἀνήμερα Χριστούγεννα,
«... καὶ κατὰ τὸν Πουνέντε ἀλάργα τὸ κύμα γέννησε τὴν Ἀφροδίτη
λένε τὸν τόπο Πέτρα τοῦ Ρωμιοῦ.

Τρία καρτίνια ἀριστερά!»

Εἶχε τὰ μάτια τῆς Σαλώμης ἡ γάτα ποὺ ἔχασα τὸν ἄλλο χρόνο
κι ὁ Ραμαζὰν πῶς κοίταζε κατάματα τὸ θάνατο,
μέρες ὀλόκληρες μέσα στὸ χιόνι τῆς Ἀνατολῆς
στὸν παγωμένον ἥλιο
κατάματα μέρες ὀλόκληρες ὁ μικρὸς ἐφέστιος θεός.

Μὴ σταθεῖς ταξιδιώτη.

«Τρία καρτίνια ἀριστερά» μουρμούρισε ὁ τιμονιέρης.

...ἴσως ὁ φίλος μου νὰ κοντοστέκουνταν,

ξέμπαρκος τώρα

κλειστὸς σ' ἓνα μικρὸ σπίτι μὲ εἰκόνες
γυρεύοντας παράθυρα πίσω ἀπ' τὰ κάδρα.

Χτύπησε ἡ καμπάνα τοῦ караβιοῦ
σὰν τὴ μονέδα πολιτείας ποὺ χάθηκε
κι ἦρθε νὰ ζωντανέψει πέφτοντας
ἀλλοτινὲς ἐλεημοσύνες.

«Παράξενο», ξανάειπε ὁ καπετάνιος.

«Τούτη ἡ καμπάνα-μέρα ποὺ εἶναι-
μοῦ θύμισε τὴν ἄλλη ἐκείνη, τὴ μοναστηρίσια.

Διηγότανε τὴν ἱστορία ἓνας καλόγερος
ἓνας μισότρελος, ἓνας ὄνειροπόλος.

«Τὸν καιρὸ τῆς μεγάλης στέγνιας,

- σαράντα χρόνια ἀναβροχιά -

ρημάχτηκε ὅλο τὸ νησι

πέθαινε ὁ κόσμος καὶ γεννιοῦνταν φίδια.

Μιλιούνια φίδια τοῦτο τ' ἀκρωτήρι,
χοντρά σὰν τὸ ποδάρι ἀνθρώπου
καὶ φαρμακερά.

Τὸ μοναστήρι τ' Ἄι-Νικόλα τὸ εἶχαν τότε

Ἄγιοβασιλεῖτες καλογέροι

κι οὔτε μποροῦσαν νὰ δουλέψουν τὰ χωράφια

κι οὔτε νὰ βγάλουν τὰ κοπάδια στὴ βοσκὴ

τοὺς ἔσωσαν οἱ γάτες ποὺ ἀναθρέφαν.
Τὴν κάθε αὐγὴ χτυποῦσε μία καμπάνα
καὶ ξεκινούσαν τσοῦρμο γιὰ τὴ μάχη.
Ἦλη μέρα χτυπιούνταν ὡς τὴν ὥρα
ποῦ σήμαιναν τὸ βραδινὸ ταγίνι.
Ἀπόδειπνα πάλι ἡ καμπάνα
καὶ βγαῖναν γιὰ τὸν πόλεμο τῆς νύχτας.
Ἦτανε θαῦμα νὰ τίς βλέπεις, λένε,
ἄλλη κουτσή, κι ἄλλη στραβή, τὴν ἄλλη
χωρὶς μύτη, χωρὶς αὐτί, προβιὰ κουρέλι.
Ἦτσι μὲ τέσσερεις καμπάνες τὴν ἡμέρα
πέρασαν μῆνες, χρόνια, καιροὶ κι ἄλλοι καιροί.
Ἄγρια πεισματικὲς καὶ πάντα λαβωμένες
ξολόθρεψαν τὰ φίδια μὰ στὸ τέλος
χαθήκανε, δὲν ἄντεξαν τόσο φαρμάκι.
Ὡσὰν καρᾶβι καταποντισμένο
τίποτε δὲν ἀφῆσαν στὸν ἀφρὸ
μήτε νιαούρισμα, μήτε καμπάνα.
Γραμμὴ!
Τί νὰ σοῦ κάνουν οἱ ταλαίπωρες
παλεύοντας καὶ πίνοντας μέρα καὶ νύχτα
τὸ αἷμα τὸ φαρμακερὸ τῶν ἔρπετῶν.
Αἰῶνες φαρμάκι γενιὲς φαρμάκι».
«Γραμμὴ!
Τί νὰ σοῦ κάνουν οἱ ταλαίπωρες
παλεύοντας καὶ πίνοντας μέρα καὶ νύχτα
τὸ αἷμα τὸ φαρμακερὸ τῶν ἔρπετῶν.
Αἰῶνες φαρμάκι, γενιὲς φαρμάκι».
«Γραμμὴ!» ἀντιλάλησε ἀδιάφορος ὁ τιμονιέρης.

Τετάρτη, 5 Φεβρουαρίου 1969

(Από τη συλλογὴ *Ημερολόγιο καταστρώματος, Γ'*)